

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Бургас, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Калина Ст. Пенева
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря МАРИНА Д. ДИМОВА
като разглежда докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно гражданско дело № 20222000500012 по описа за 2022 година

за да се признае взе предвид следното:

Производството по делото е въззивно, по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по жалбата на Прокуратура на Р България, с адрес: гр.С., бул.“В.” №*, срещу Решение №53/ 24.09.21 година по гражданско дело № 133/ 21 година по описа на Окръжен съд Ямбол, в **осъдителната му част**.

В тази част решението се сочи за недопустимо, неправилно и необосновано, а конкретните съображения на жалбоподателя са следните:

Страната счита правната квалификация на спора като чл.49 от ЗЗД за неправилно определена от съда. Поддържа такава по чл.2б от ЗОДОВ, предоставящ самостоятелен ред за защита на правата на всяко лице, претърпяло вреди в резултат от нарушаване на правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл.6,§1 от ЕКЗПЧОС. Счита, че в този процес Прокуратурата се явява процесуален субституент на Държавата, а чл.8, ал.2 от ЗОДОВ въвежда като абсолютна процесуална предпоставка за предявяването на иска изчерпването на предвидената в закона административна процедура за обезщетение на вреди, за която се подава заявление в 6-месечен срок от приключването на съответното производство, при което няма постигнато споразумение. Процедурата в случая не е спазена.

Решението е неправилно, защото ако правната квалификация на иска е

чл.49 от ЗЗД, Прокуратурата е главна страна по него и отговаря като работодател само за извършени от нейните служители противоправни действия, но само за извършените до внасянето на обвинителния акт в съда (13.07.2017 година). След тази дата, доколкото връщането на иззетите суми са в разпоредителната власт на съда, а не на Прокуратурата, счита, че не дължи обезщетение.

Поддържа, че действията на прокурора от 2011 година до 13.07.2017 година, не са били противоправни защото: иззетите парични суми, собственост на ищеца са били обявени за веществени доказателства и като такива са били законно задържани до приключването на делото; въпросите относно веществените доказателства засягат наказателното производство и споровете в тази връзка се разрешават от наказателния съд, а и действията на прокурора не са били обжалвани от ищеца, респективно не са били отменени като незаконосъобразни. Постановлението, с което се отказва връщането на веществени доказателства подлежи на съдебен контрол пред наказателния съд, съгласно чл.111, ал.3 НПК, но в случая Постановлението на СГП от 03.02.16г., съдържащо отказ за връщане на вещественото доказателство, не е било обжалвано. Освен това веществени доказателства се връщат по преценка на прокурора според чл.111, ал.2 от НПК само по изключение, ако това няма да затрудни разкриването на обективната истина. В настоящото производство отказът за връщането на парите е бил мотивиран именно с това, че осъществяването на наказателното преследване би било затруднено.

В обобщение се моли за обезсилване на първоинстанционното решение като недопустимо, евентуално за неговата отмяна като неправилно и за постановяването на ново, с което предявените искове да бъдат отхвърлени. Дири се юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции. Не са ангажирани доказателства.

В отговора на въззивната жалба, подаден от въззиваем ищец Г. П. И. от гр.Я., чрез пълномощник адв.М.Б.-АК-Я. със съдебен адрес: гр.Я., ул.“Б.“ №*, офис №*, горната се оспорва като неоснователна. Счита се за правилна правната квалификация на спора по чл.49 от ЗЗД, дадена от първостепенния съд. Моли се за потвърждаване на съдебното решение в обжалваната част.

Въззиваемият е подал и **насрещна въззивна жалба**, с която атакува съдебното решение на първата инстанция в **отхвърлителната част**, за разликата между поисканото по делото имуществено обезщетение от 106 076,30лв. и присъденото му такова от 99559,52лв., т.е. за сумата 6516,78лв. и за периодите: от 13.12.2010г. до 13.06.11г. и от 19.03.21г. до 07.05.21г.

Поддържа, че не са били извършени никакви процесуални действия, свързани с установяване причастността към наказателното производство на иззетата като веществено доказателство сума от 100 100лв., собственост на ищеца. Освен това определението на СГС от 09.12.2010г., постановено по искане на прокурора, във връзка с образуваното ДП №447/2010г. по описа на ГД„Досъдебно производство“, пр.№12502/10г. на СГП, е дало разрешение за

претърсване на офиси и за изземване само на документи от значение за образуваното наказателно производство за престъпление по чл.255, ал.1, т.5 и 6 от НК, но не и на парични знаци или други предмети. Не са били извършени от Прокуратурата и никакви действия за установяване произхода на отнетата парична сума. Затова ищецът поддържа, че деликтът, вредите от който претендира, датира от момента на изземването и, т.е. от 13.12.10г.

Също така сумата била преведена по сметка на ищеца едва на 07.05.21г., макар да била поискана от него с молба от 02.04.21г. Затова счита, че следва да бъде обезщетен за вредите от поведението на ответника до датата на реалното възстановяване на отнетата му сума. Моли за отмяна на съдебното решение в отхвърлителните части и за пълно удовлетворяване на иска си. Дири разноски. Не ангажира доказателства.

Прокуратурата на Р България е подала отговор на насрещната жалба, с който я оспорва,излагайки подробни съображения за неправилност на твърденията на ищеца, че има основание да претендира имуществено обезщетение от причинен му деликт в горепосочените два периода, относно които съдът е отхвърлил заявения иск. Моли за потвърждение на съдебното решение в обжалваната част и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В проведеното пред Апелативен съд-Бургас съдебно заседание, страните поддържат становищата си чрез процесуални представители.

Проверката на Апелативен съд-Бургас, извършена с Определение № 41/27.01.22г. сочи жалбите за редовни и допустими, а настоящата служебна проверка по чл.269 от ГПК, определя атакуваното съдебно решение като изцяло валидно и допустимо.

По допустимостта на производството:

Съдебният състав не намира основателни доводите, че не е спазена законовата процедура за заявяването на претенцията за обезщетение пред съда, което би обусловило недопустимост на постановеното по делото първоинстанционно решение. Възражението е изводимо от спора на страните за правилната правна квалификация на иска, като според този съд становището на жалбоподателя, че предметът на делото е обезщетение, което следва да се дири по реда на чл.26 от ЗОДОВ, е необосновано. Посочената правна норма е специална и има предвид репарация на вреди (имуществени и неимуществени), причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото им на разглеждане и решаване на образуваните от и срещу тях дела в разумен срок, съгласно чл.6, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КПЧОС).

В случая диренето на обезщетение за имуществени вреди в размер на законната лихва за забава върху задържаната като веществено доказателство по наказателно производство парична сума на ищеца, не е обосновано с нарушение на горепосоченото право, а с това, че е бил лишен от

възможността да я ползва през времето, когато е била неправомерно задържана като веществено доказателство по приключило с оправдателна присъда наказателно производство, образувано срещу трето лице, с повдигнато обвинение в извършването на данъчно престъпление. Следователно заявената претенция за обезвреда подлежи на разглеждане при съблюдаване на правилото на чл.49 от общия закон ЗЗД, предвиждащ носене на обективна отговорност на възложителя за вредите, причинени виновно от лицето, на което е възложил работа. С оглед тази правна квалификация на иска, надлежното му предявяване по съдебен ред не се счита предпоставено от изпълнението на административно правната процедура, визирана в чл.8, ал.2 от ЗОДОВ, според която правоимащите лица могат да предявят иска си за обезщетение по чл.2б, ал.1 от ЗОДОВ по приключени производства само когато е изчерпана административната процедура за обезщетение за вреди по реда на глава трета "а" от Закона за съдебната власт, по която няма постигнато споразумение.

По въведените от страните оплаквания за неправилност на съдебния акт:

Производството пред Ямболски окръжен съд е образувано по иск по чл.49 от ЗЗД, подаден от Г. П. И. от гр.Я. против Прокуратурата на Република България, за присъждането на обезщетение за причинени му имуществени вреди в размер на 106 076,30лв., изчислени на база законната лихва за забава за периода 13.12.2010г.-07.05.2021г., върху парични средства от 100 100лв., неправомерно иззети от ищеца на 13.12.10г. като веществено доказателство по досъдебно производство на Главна дирекция "Криминална полиция", преобразувано в сл.д. №44/2012г. (пр.№12502/ 2010г.) по описа на СлО при СГП, по повдигнато против трето лице (П.К.) обвинение в данъчно престъпление, след което неправомерно задържани над десет години и върнати на И. едва на 07.05.21г., след оправдаването на подсъдимия с присъда, влязла в сила на 09.07.20г..

Ответната Прокуратура е ангажирана като юридическо лице, носещо обективна отговорност за причинените от дейността на нейните структури вреди и като правозащитен орган, осъществяващ ръководство и надзор върху всички досъдебни производства.

Ищецът обосновава правото си на обезщетение с това, че по досъдебното производство не е имал качеството на обвиняем, не е разпитван като свидетел, но при поисканото връщане на иззетите като веществени доказателства пари, наблюдаващият прокурор постановил отказ с аргумент, че не е изяснено отношението им към дейността на лицето, привлечено като обвиняем по наказателното производство. Тъй като с влязлата в сила присъда, оправдаваща обвиняемия П.К., не било постановено освобождаването на иззетата като веществено доказателство сума, ищецът подал молба за това до компетентния съд–СГС. Последният постановил връщането на парите по реда на чл.306 НПК с отделно определение, влязло в сила на 19.03.2021г., но

фактическото връщане на сумата било извършено на 07.05.2021г. с банков превод по сметка на ищеца. Последният сочи, че поради процесуалното бездействие на служителите на ответника над десет години, е бил лишен от възможността да ползва собствените си парични средства, които вреди изчислява в размера на законната лихва върху отнетата сума, начислена от датата на изземването 13.12.2010г. до датата на връщането - 07.05.2021г., т.е. на 106 076,30лв.

Отговорът на Прокуратурата на Република България съдържа възражение за недопустимост на иска, който приема за предявен при условията на чл.26 от ЗОДОВ, т.к. ищецът не е изчерпал административната процедура по глава трета "а" от ЗСВ, явяваща се изискуема процесуална предпоставка за надлежно упражняване на правото да се дири обезщетение пред съд. С отговора на исковата молба искът е оспорен и по същество с твърдения, че ищецът не е провел главно и пълно доказване на елементите на фактическия състав на чл.49 ЗЗД. Соци, че не е налице деликт-незаконосъобразни процесуални действия на Прокуратурата, както и, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между претендираните вреди и твърдяното противоправно деяние на служители на ПРБ. Прокуратурата изтъква, че съгласно чл.111 НПК веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство, т.е. до приключването му държането на вещите е на законно основание. Соци, че връщането на веществените доказателства може да се осъществи и преди приключването на производството, по искане на правоимащите, като произнасянето на прокурора подлежи на съдебен контрол, но в случая ищецът не е обжалвал постановления по искането му отказ за връщане на сумата. Поддържа също, че в хода на съдебната фаза на наказателното производство, на основание чл.27, ал.1 НПК прокурорът не можел да извършва разпоредителни действия, вкл. връщане на веществени доказателства, тъй като ръководно-решаващ субект е съдът. Така ответникът обосновава, че до приключването на НОХД №3367/2017г. по описа на СГС с влязла в сила присъда, съхранението на средствата на ищеца като веществено доказателство е било на законно основание и от това не са произтекли неблагоприятни последици. Прокуратурата на РБ е заявила и възражение за изтекла погасителна давност за вземането на ищеца (кратката по чл.111 ЗЗД), започнала да тече най-рано от 09.07.2020г., което възражение впоследствие е оттеглила.

Първоинстанционният съд е уважил заявената претенция частично, присъждайки обезщетение за периода от 13.06.11г. до 19.03.21г. от 99 559,52лв., според изчисления по общодостъпната он лайн изчислителна система calculator.bg, а в останалия заявен размер и периоди я е отхвърлил като неоснователна и недоказана.

В отговор на въведените във въззивните жалби оплаквания, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на закона, въззивният съд приема за установено от

фактическа и правна страна следното:

Фактическата обстановка по делото не е спорна и е установена от първата инстанция в съответствие със събраните доказателства, приобщени към НОХД №3367/17г. на СГС, НОХД 1210/19г. на САС и досъдебното производство 44/12г. по описа на СО-СГП. Досъдебното производство е образувано с Постановление от 08.12.2010г. на прокурор при СГП за данъчно престъпление по чл.255, ал.1, вр. с т.5 и т.6 НК срещу неизвестен извършител-управляващ и представляващ дружеството "К." ЕООД гр.С. за това, че в периода 01.05.2010г.-30.11.2010г. е избегнал установяване и плащане на данъчни задължения в големи размери, като е осъществявал счетоводство в нарушение на изискванията на счетоводното законодателство и е използвал документи с невярно съдържание пред органите по приходите. С постановление от 19.12.2016г. на водещия разследването, като обвиняем по досъдебното производство е привлечено лицето П. Д. К. за осъществено от него престъпление по чл.255, ал.3, вр. с ал.1,т.2,т.6 и т.7 от НК за това, че на 15.11.2010г., в гр.С., при условията на посредствено извършителство чрез посочено лице-счетоводител в "К." ЕООД, в качеството на управляващ и представляващ посоченото дружество, е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери и е приспаднал данъчен кредит в размер на 177 020,00лв., като е потвърдил неистина пред органите по приходите на ТД на НАП-С., офис Ц., в подадена по електронен път справка-декларация вх.№221015022698. В досъдебното и съдебно наказателно производство са били извършени различни процесуалноследствени действия. С определение от 09.12.2010г. на СГС по н.д. №5508/2010г., на основание чл.161, ал.1 НПК, съдът е разрешил извършването на претърсване на офис в гр.Я., к-с "З." бл.* до заведения "В.", "П." и "Т." и изземване от него на документи от значение за образуваното наказателно производство - ДП№447/2010г. на ГД"ДП"-пр.пр.№12502/2010г. След извършването на разрешеното действие на 13.12.2010г., от офисно помещение на клуб "В.", намиращо се в гр.Я., ж.к."З." №*, стопанисван от Г. П. И., е иззета и приобщена като веществено доказателство към следственото дело сумата от 110 110лв. (с описани купюри), служебно внесена в БНБ на 18.02.2011г.. При изземването на сумата като веществено доказателство от Г.И., той е посочил в съставения за процесуалното действие протокол, че парите са собственост на представляваното от него дружество "В." ООД, стопанисващо три обекта - дискотека "В.", бар "П." и механа "Т." и включват: платени от граждани новогодишни и коледни куверти, оборотът на трите заведения за 3 месеца и 30 000лв. рекламни пари от "Каменица". На същата дата-13.12.2010г. Г.И. е разпитан като свидетел по досъдебното производство. Заявил е, че познава привлечения по- късно като обвиняем П. К., но е отрекъл съвместен бизнес с него, само му съдействал да закупи два тона царевица; знаел, че дружеството "К." е на П. К., но не бил запознат с дейността му и с тази на изброените от разпитвания търговски дружества. След това Г.И. не е призоваван по досъдебното производство за извършване на други

процесуално-следствени действия. Ищецът поискал връщане на отнетата от офиса му сума, но на 03.02.2016г. наблюдаващият наказателното производство прокурор от СГП оставил молбата без уважение по съображения, че анализът на събраните по досъдебното производство писмени и гласни доказателства не позволявал на този етап да се прецени дали иззетата парична сума следва да бъде предмет на отнемане в полза на държавата, респективно да бъде обект на обезпечителни мерки по реда на чл.72 и сл. НПК. След привличането на П. К. като обвиняем по ДП, наблюдаващият прокурор от СГП е направил искане от 31.01.2017г. пред СГС за налагане на обезпечителна мярка-запор върху иззетите като веществени доказателства по ДП парични суми, но с Определение №321/31.01.2017г. по образуваното по този повод ч.н.д.№410/2017г. съдът оставил без уважение искането по съображения, че за иззетите от Г.И. средства нямало доказателства да са собствени на привлеченото към наказателна отговорност лице. На 13.07.2017г. прокурор от СГП внесъл обвинителния акт срещу обвиняемия по ДП-П.К., по който СГС образувал НОХД №3367/2017г. На 17.07.2017г. Г.И. отново поискал от СГП връщане на иззетата му като веществено доказателство сума от 100 150лв., по която молба няма произнасяне от прокурор. С Присъда №162/25.06.2019г. по образуваното пред СГС НОХД № 3367/2017г. съдът е признал подсъдимия П.К. за невиновен в извършване на престъплението, за което му е било повдигнато обвинението и го е оправдал по същото. Присъдата на СГС е протестирана, но е потвърдена с Решение №97/10.03.2020г. на Апелативен съд-гр.С. по ВНОХД №1210/2019г. влязло в сила на 09.07.20г. С това решение съдът не се е произнесъл по връщането на веществените доказателства. Затова, след депозирана от ищеца молба, СГС е постановил връщането с нарочно Определение от 29.10.2020г., съобщено на ищеца на 11.03.21г. и влязло в сила на 19.03.2021г. Т.к. обаче сумата не му е реално върната, ищецът е подал нова молба от 02.04.21г. до СГП, съдържаща покана за предаването и в определен от Прокуратурата ден и час. Посочил е и мобилен телефонен номер за връзка. В отговора си от 09.04.21г. по тази молба, отправен до Г.И. (с копие до СГС), СГП му дава конкретни указания да отнесе искането си до БНБ, където сумата е внесена и да се легитимира като правоимащо лице с определението на съда от 29.10.20г. По делото няма данни кога и как това писмо е връчено на ищеца, но от разпореждане с дата 13.05.21г. на съдията по наказателното дело на СГС става ясно, че Г.И. е потвърдил получаването на сумата-веществено доказателство от 100 100лв. на 07.05.21г. Последното обстоятелство не е спорно за страните.

При тези данни въззивният съд приема, че заявеното от ищеца имуществено обезщетение е основателно за целия претендиран в исковата молба период-от 13.12.10г.-до 07.05.21г.

Предвид приложимото за казуса материално право - чл.49, вр.чл.45 от ЗЗД и като съобразява, че чл.127 от Конституцията на Р България възлага на Прокуратурата задължението да следи за спазване на законността, като

ръководи разследването и упражнява надзор за законосъобразното му провеждане, именно нейната обективна отговорност за причинените на ищеца имуществени вреди от задържането на паричните му средства като веществено доказателство по горепосоченото досъдебно производство следва да бъде ангажирана в случая. Като юридическо лице и орган, натоварен с горепосочените правомощия, тя носи спрямо пострадалите лица отговорността за всички имуществени и неимуществени вреди, причинени им от незаконосъобразното поведение и действия на всички служители от нейната структура и на тези в разследващите органи. Също така Прокуратурата е органът, упражняващ надзор върху процесуалните действия на следствените органи, подготвящи държавното обвинение спрямо физическите лица в извършване на извършени престъпления от общ характер, именно тя го повдига и поддържа, когато счете, че то е обосновано от събраните в тази връзка доказателства и може да го оттегли, ако не се подкрепя от наличните данни.

Обективната отговорност на Прокуратурата е функция от тази на горепосочените служители, за която важат предпоставките от хипотезата на чл.45 от ЗЗД, а именно: установено деяние (действие или бездействие), което е противоправно, настъпили вреди (при установена причинна връзка между тях и деянието) и субективен елемент–вина, наличието на която законът предполага по презумпция, докато не бъде надлежно оборена.

Отнемането на процесната сума в размер 100100лв. от ищеца, за периода от 13.12.10г. до 07.05.21г. като веществено доказателство по ДП 44/12г. е безспорен по делото факт.

Въззивният съд счита, че след като наказателното преследване, заради което е била иззета от И. процесната сума, е приключило с оправдаване на подсъдимия, то всички извършени в това производство процесуални действия на следствените органи и прокуратурата, създаващи рестрикции за взелите в него участие правни субекти, включително и за онези, чието имущество е било иззето и задържано като веществено доказателство, следва да се считат за неправомерни и подлежащи на обезщетение, ако от тях са произтекли вреди. Отделно от това конкретиката на казуса добавя в подкрепа на горния извод съображението, че наказателното производство не е водено срещу ищеца Г.И. за осъществено от него престъпление, че той е разпитан при разследването само веднъж като свидетел, на датата на изземването на сумата като веществено доказателство-13.12.2010г. и не е взел участие в други процесуално-следствени действия, че отнетата сума е изначално посочена от ищеца за включваща само пари на управляваните от него дружества, че спрямо иззетите парични средства не са извършвани технически експертни действия, които да обосноват приобщаването им като веществено доказателство в наказателното дело и задържането им в това качество до постановяването на оправдателната присъда, дори по-късно. Характерът на престъплението по чл.255 от НК-документно, насочено против данъчната

система, също не предполага изземване на парични средства като веществени доказателства, още повече когато целта на производството е събирането на данни за престъпна дейност на управителя на дружество, в което липсват данни ищецът да е имал някакво участие. Затова съдът намира за неоснователен довода на Прокуратурата, че е имала право да отнеме и задържи процесната парична сума до завършване на наказателното производство.

В контекста на изложените дотук съображения за противоправност на действията на Прокуратурата, съдът счита неоснователно и възражението и, че необжалването пред наказателния съд на отказа да върне на И. изетата му като веществено доказателство сума, освобождава ответника от дължимата спрямо ищеца отговорност. Такава нормативна връзка на взаимна зависимост между двете обстоятелства законът не предвижда изрично, нито тя може да се изведе от тълкуването на относимите към спора материално правни норми самостоятелно и в тяхната съвкупност.

Неупражняването на процесуалното право на жалба срещу горепосочения отказ (вж. Постановлението на СГП от 03.02.16г.) лишава ищеца само от възможността да постигне чрез инстанционен контрол по-благоприятно за себе си положение, но не поставя причинилата му вреда страна в по-добро положение, не я освобождава от носенето на обективна отговорност за действията на работещите в нея лица, нито я намалява по размер. Също толкова неотнормирана към възникването на тази отговорност или размера и е отмяната от наказателния съд на отказа на Прокуратурата, като незаконосъобразен. Ефектът би бил само съкращаване на периода, през който се търпят вредите, но успешното обжалване не представлява изискуема от закона предпоставка за диренето на отговорност от Прокуратурата за причинени вреди, нито я ограничава.

Еднакво неоснователно в контекста на освобождаване от отговорност е и възражението на Прокуратурата, че веществени доказателства се връщат по преценка на прокурора съгласно чл.111, ал.2 от НПК само по изключение, ако това няма да затрудни разкриването на обективната истина, защото ако тази възможност се приложи правилно, би ограничила вредите спрямо ищеца съществено.

На следващо място въззивният съд приема, че противоправното поведение, за което в случая носи отговорност Прокуратурата продължава и след влизането в сила (19.03.21г.) на определението на СГС по чл.306 от НПК, постановяващо връщането на изетата като веществено доказателство сума, защото след уведомяването си ищецът е проявил процесуална активност да я приеме, като е подал до СГП молба от 02.04.21г., в която приканва към плащане и заявява готовност да го получи, но няма данни отговорът на сезирания орган (от 09.04.21г.) съдържащ нарочни указания за процедурата по реалното връщане на парите да е достигнал до И. преди 07.05.21г., когато преводът е безспорно осъществен. Всъщност фактическото връщане на

сумата е станало именно на последно посочената дата, като по делото няма нито твърдения, нито доказателства ищецът да е възпрепятствал или да не е съдействал за по-ранното и получаване.

Имуществените вреди на ищеца са също установими по естеството си. Те представляват пропуснати ползи от това, че притежателят на иззетите средства е бил лишен от тях за горепосочения период от време и претърпяната от това имуществена вреда е определяема от визирания в чл.86 от ЗЗД размер (на законната лихва за забава), защото това репарира стойностно минималната пропусната заради горното противоправно действие полза. Конкретният размер на вредата е определяем, включително в приложение разпоредбата на чл.162 от ГПК, даваща на съда правото на собствена преценка, която в случая обективно се подкрепя от изчисленията с он лайн общодостъпната в Интернет среда изчислителна система от програма „калкулатор.бг“. Този метод на изчисление е приложен от първата инстанция и не е оспорен от въззивниците.

Размерът на обезщетението, изчислен по горния начин за целия посочен от ищеца период (13.12.10г.- 07.05.21г.), възлиза на **106076.30 лева**, колкото е заявената в исковата молба претенция за обезвреда.

Следователно Прокуратурата дължи на Г.И. допълнително 6516,78лв. като обезщетение за претърпени имуществени вреди.

При така изложените съображения, решението на първата инстанция следва да бъде отменено в отхвърлителната част, като претенцията за обезщетение на И. бъде уважена в пълния и заявен по делото размер и времеви период, както и да бъде потвърдено в останалата осъдителна част.

При този изход от обжалването и на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, ищецът има право да получи всички съдебно-деловодни разноски, сторени в двете инстанции. За първата следва да му бъдат присъдени още 536,64лв., а за втората-3665,84лв. (вкл. платена държавна такса от 133,84лв. за въззивно производство и 3532лв. за адвокатско възнаграждение) или общо 4202,48лв..

Мотивиран от горното, Апелативен съд-Бургас

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №53/ 24.09.21 година по гражданско дело №133/21 година по описа на Окръжен съд Ямбол в **отхвърлителната му част** и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България гр.С., бул. "В." №*, представлявана от Главния прокурор, да заплати на основание чл.49, вр. с чл.45 ЗЗД на Г. П. ИЛ. от гр.Я. с ЕГН ***** **допълнително имуществено обезщетение** в размер на **6516,78 лв.** за лишаването на посоченото лице от ползването на иззетата му като веществено доказателство сума в размер на 100 100 лв. **за периода от 13.12.2010г. до 13.06.2011г. и от**

19.03.2021г. до 07.05.2021г., както и съдебно-деловодни разноси за две съдебни инстанции в общ размер от 4202,48 лв..

ПОТВЪРЖДАВА горното решение в останалата обжалвана част.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____